

adgang til medlemsskab, jfr. lovudkastets § 39, stk. 2.

Det er kommissionens opfattelse, at den nærmere udformning af forhandlingsreglerne bør ske i en hovedaftale, som ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen efter indhentet udtalelse fra lønningsrådet indgår med et begrænset antal centralorganisationer, der tilsammen opfylder det netop omtalte krav. Det følger af almindelige grundsætninger, at en indgået hovedaftale kun kan bestå, så længe de centralorganisationer, der er parter i den, kan godtgøre, at de repræsenterer flertallet af de ansatte tjenestemænd, og at der tilsikres de enkelte grupper ligelig repræsentation, ligesom der ikke kan indgås en hovedaftale med centralorganisationer, der ikke opfylder disse betingelser.

Det anses ikke for nødvendigt i loven at optage regler om etatsorganisationer, da det må være overladt til tjenestemændene selv at ordne deres organisationsforhold. De i lønnings- og pensionslovens § 21 indeholdte bestemmelser om etatsorganisationer i de enkelte styrelser og forbudet mod mere end 3 etatsorganisationer i hver styrelse har i øvrigt på en række områder medført vanskeligheder.

I hovedaftalen må der optages regler, som angiver, i hvilket omfang og på hvilke vilkår de organisationer, som er tilsluttet centralorganisationerne, kan forhandle spørgsmål, der alene angår vedkommende organisations medlemmer, jfr. udkastets § 39, stk. 3.

Til § 40.

Lønningsrådet har gennem årene fået en central placering som rådgivende organ for finansministeren og økonomiministeren, og nu for ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen. Efter kommissionens opfattelse er det naturligt, at rådets stilling udbygges i forbindelse med den foreslåede nye tjenestemandsoverordning. Begrundelsen herfor er for det første, at udviklingen har vist nytten af et forum, i hvilket partierne i folketinget, administrationen og tjenestemandsoverordningerne drøfter vigtige ansættelsesvilkår med henblik på afgivelse af vejledende udtalelser. Dernæst betyder udkastet til ny tjenestemandsoverordning dels, at der administrativt skal fastsættes bestemmelser om visse forhold, der hidtil har været bestemt i loven, og dels at en række spørgsmål skal løses ved indgåelse af aftaler. Det forekommer derfor vigtigt, at der findes en særlig institution, der kan være rådgivende for administrationen og desuden virke som forum for drøftelser af spørgsmål, om hvilke der ikke har kunnet opnås enighed ved forhandling mellem parterne.

I overensstemmelse hermed er der i lovudkastets § 40 foreslået adgang for såvel ministeren for statens

lønnings- og pensionsvæsen som centralorganisationerne til at foranledige spørgsmål forelagt for lønningsrådet. Der vil herved blive skabt mulighed for, at såvel principielle spørgsmål som enkelt-sager, om hvilke man ikke har kunnet forhandle sig til rette, indbringes for rådet.

Der må dog som følge af de opgaver, som efter lovudkastets § 42 er foreslået henlagt til voldgiftsretten i tjenestemandssager, foretages en sondring mellem de spørgsmål, der kan forhandles af lønningsrådet, og de spørgsmål, som henhører under voldgiftsretten. Under voldgiftsrettens kompetence vil høre sager, der angår overtrædelse eller fortolkning af indgåede aftaler eller bestemmelser, som træder i stedet for aftaler. Sager af denne art kan følgelig ikke af parterne forelægges lønningsrådet.

Ved at bestemme, at det er ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen og centralorganisationerne, der kan forelægge spørgsmål for lønningsrådet, er det hensigten at sikre, at forhandlingsmulighederne mellem ministerier og organisationer og mellem ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen og centralorganisationerne skal være udtømt, inden rådet bringes ind i sagen.

Til § 41.

Det er efter kommissionens opfattelse vigtigt, at der sikres lønningsrådet en sammensætning, der er tilstrækkeligt alsidig til, at rådet kan behandle de betydningsfulde spørgsmål, som lovudkastet forudsætter. I princippet har den bestående repræsentation af folketinget, administrationen og centralorganisationerne vist sig hensigtsmæssig, og man finder det endvidere formålstjenligt, at folketingsrepræsentationen fortsat så vidt muligt svarer til partistillingen i folketinget, således at spørgsmål, hvis videre behandling forudsætter folketingets medvirken, f. eks. ved tilvejebringelse af bevillinger, i lønningsrådet kan overvejes i overensstemmelse hermed. Ud fra samme synspunkt forekommer det rigtigst, at de stemmeberettigede repræsentanter for folketinget som hidtil ved afstemning er i flertal i forhold til repræsentanterne for administrationen og centralorganisationerne.

Der er ikke i lovudkastet foreslået et bestemt antal medlemmer, idet man foruden de nævnte hensyn også bør tilgodese centralorganisationernes naturlige ønske om repræsentation for alle centralorganisationerne, som er parter i hovedaftalen. Efter den hidtil gældende ordning har der uden udvidelse af lønningsrådets samlede medlemstal og deraf følgende ændring af det indbyrdes vægtforhold mellem de enkelte grupper været adgang for alle 3 centralorganisationer og ved behandling af